

önskar genom styrelsen alla medlemmar

God Jul
och
Gott Nytt År

Styrelsen består av följande ledamöter

Ordförande	Åke Abrahamsson	Marka	0515-726042
V. Ordförande	Kjell Åke Filipsson	Falköping	0515-640515
Sekreterare	Birgitta Renström	Skövde	0500-418200
Kassör	Urban Azelius	Ulricehamn	0321-25139
Övriga	Marianne Grindeskog	Leaby	0515-37063
	Ann-Britt Johansson	Falköping	0515-18023
	Ingrid Johansson	Skörstorp	0515-32160
	Margareta Thor	Kinnarp	0515-33051
	Arne Emanuelsson	Vårgårda	0322-625005
	Gösta Wilhelmsson	Trädet	0515.51248
	Lennart Sandin	Herrljunga	070-2182596
	Margareta Andersson	Torbjörntorp	0515-31383
	Fleming Torstensson	Falköping	0515-33353

En God Jul och ett Gott Nytt År! Önskas Er alla från styrelsen

Den första helgen i september 2015 är det dags för nästa släkträff. Det är det viktigaste som kommer att hända i den närmaste framtiden och vi hoppas förstås att ni redan nu noterar den helgen i era almanackor.

Detta hänger även samman med en annan mycket viktig sak nämligen uppdateringen av våra släktböcker. Åren går och nya Tunbergare föds medan andra går ur tiden. Det finns ingen möjlighet att klara ut detta om vi inte får reda på vad som händer i familjerna runtom i vår stora släkt.

Ingrid är den som skall få veta och hon har en ny mailadress sedan ett år tillbaka:

ingrid.joh@outlook.com.

Det går naturligtvis lika bra skicka brev till Ingrid Johansson, Skörstorp Klockaregården, 52191 Falköping.

E postadresser - Jätteviktigt

Vi har fått in ett antal E postadresser – tack alla! – men vi behöver flera. Snälla Ni - meddela Urban din E - postadress adress genom att skicka ett mail till urban.azelius@telia.com.

Inbjudan - kallelse

Efter midsommar nästa år kommer vi att skicka ut en särskild inbjudan och kallelse till släktträffen till alla våra medlemmar. Vi är mycket tacksamma om ett gott antal av dessa kan skickas via E post.

Släktböckerna

Den första släktboken har ersatts av en pärmupplaga. Observera att Ingrid har gjort total revidering av innehållet jämförd med boken. Av kostnadsskäl lägger vi inte upp något lager av denna utan vi framställer i takt med efterfrågan. Detta innebär även en möjlighet till kontinuerlig uppdatering om så skulle behövas. Det är bara att byta ut en sida mot en annan. Av den andra och tredje släktboken finns ett betryggande antal. Passa på och köp, du ökar ditt kunnande om slakten och försäljning av släktböckerna är mycket viktig för vår ekonomi. Tänk på att alla tre delarna bildar en helhet så du behöver alla för att ha all kunskap på hand. Ta kontakt med Urban via mailadressen ovan eller per post till Urban Azelius, Brunn 103, 52193 Ulricehamn. Tfn 0321-25139

Hemsidan

Vi har gjort om hemsidan under senaste året eller så. Adressen är falbygden.nu - lättare adress finns inte. Skriv bara in adressen i sökfältet så är saken klar. Hemsidan är aktiv men lider svårt av brist på intressant material. Det är endast ni, kära medlemmar, som kan åstadkomma detta så skicka bilder, notiser, ja nästan vad som helst som handlar om vår släkt till hanske.abrahamsson@gmail.com så blir det publicerat. Julhälsningskommittén har bestått av Kjell Åke Filipsson, Margareta Thor, Urban Azelius och Åke Abrahamsson

Sorgebud

Den 29 september avled Iris Erlöv Abrahamsson. Hon var född 1933 i Brismene. Iris var en av dem som med ett starkt engagemang deltog i föreningens bildande och inte minst i det myckna arbete som tog vid när föreningen väl var bildad. I den första släktboken framträder med tydlighet frukten av hennes engagemang. Hon var även en viktig del av styrelsen som hon ingick i ända fram till för något år sedan.

Sommarresan 5 - 7 augusti 2014 skrivet av Ingrid Johansson Öra

I svala morgon vi från Åsarp far
Och vägen till Skåne oss tar
Under vägen vi flera med oss tar
För att vara borta i tre da´r

Första stopp är Derome trä och nostalgi
Detta kan vi ej åka förbi
Men först en kaffeslurk får det bli
För det behöver ju alla vi

Och maskiner från i går
Och i miljöer från förr vi står
Vi sedan om verktyg information får
Barndomsminnen kommer och går

Oj vad de kunde med enkla verktyg göra
Mycket om det fick vi se och höra
Och även låna vårt öra
Och se vad kvinnor då fick göra

Så vi åker för en bit mat
Serverad på golfkrogens fat
Oj vad vi åt deras goda mat
Och därpå en kaffetår på fat

Sen var det dags för Grimetons telegraf
Som sedan ett världsarv skulle bli
Information i luften så fri
Ej i kabel bunden bli

Åker sen ej kustvägen för
Vi hinna till ljusfabriken bör
Och sen till Helsingborg för
Att checka in som vi bör

Och så var det dags för mat igen
Och efter den promenaden sen
Vi trötta och mätta återigen
Komma till ro i lånad säng

Nästa morgon frukost så god vi fick
I Lunds domkyrka guiden stod och gick
Vetskap om historien vi fick
Innan vi åter till bussen gick

Kaffe i mysig "men ny" medeltidsstad
Gjorde mig åter mätt och glad
Åker genom Malmö stora stad
För att komma till Skanör - men inget bad

Skanörs kyrka var vit och grann
Bärnstenarna var vackra minsann
Kollade sen kusten tjusig och grann
Och vägen tillbaka till Helsingborg fann

Så vi åter här som sig bör
Äter vår mat och historier hör
Planer för eventuell resa gör
och tacka Arne vi nu bör

Nu bara en dag kvar blott
Fikar vi gör vid Trollenäs slott
Och även här var allting gott
Hade väl ingen nå´t annat trott

Leksaksmuséet i Eslöv så stort
Denna familj ett jättearbete gjort
Bra tågbanerummet så stort
Alla vagnar gick som smort

Vi titta på nya och gamla
Som familjen på sig samla
På leksaker nästan ramla
Roligast förstås dom gamla

Mot Röstånga gästis åker vi så
För att god lunch åter få
Sen genom bokskog färden gå
Och genom Halland vi åka få

På Öströö fårfarm kossor så snälla
Och får som vet vad som gälla
Hunden behöver inte skälla
För att fåren på rätt ställe ställa

Hemväg sen ganska lång men ack
Nu blir det ett stort stort tack
Till Arne som ordnat allt så bra
Vi inte bättre på resan kunnat ha

Resenärerna samlade framför en välkänd Helsingborgsvy

Timoteij i våra hjärtan

Nu närmar sig året sitt slut, och då brukar jag alltid tänka tillbaka på årets alla månader och reflektera över allt som hänt. Vilken tid var stressigast, vilken var roligast och vilken var bara "helt vanlig"?

Den första december 2014 har det gått sex år sedan vi bildade Timoteij. Jag, Bodil Bergström, Elina Thorsell och Johanna Pettersson gick då i samma klass på musikgymnasiet i Skara. Två lärare frågade oss om vi ville jobba med dem och satsa på att komma med i Melodifestivalen 2010. Självklart ville vi det!

Vårt projekt satte fart direkt. Timmarna efter skolan fylldes av studiojobb i Skara, fotografering i Stockholm och inspelning av musikvideo på Malta. Allt var så otroligt roligt - bara att åka till Stockholm var ju hur stort som helst!

Vi lyckades komma med i Melodifestivalen 2010, och tävlade då med vår låt "Kom". Deltävlingen i Göteborg var vår tredje spelning någonsin som Timoteij, och trots det fick vi flest röster av alla bidrag, och gick därmed vidare direkt till finalen i Globen.

Att stå på scenen i Globen och sjunga var som en dröm som gick i uppfyllelse - det kändes verkligen häftigt. I finalen kom vi på en femteplats, och sedan tog allting fart på riktigt.

Nya Timoteij - Från vänster Cecilia Kallin, Elina Thorsell och Bodil Bergström.

Vi har efter det släppt två album, turnerat över hela Sverige fem somrar och (snart) fem vintrar, vi har spelat i Finland och Polen, deltagit i stora TV-program så som Allsång på Skansen, Så ska det låta, Fångarna på fortet, Sommarkrysset, Nationaldagsfirandet på Skansen, Doobidoo m.fl. Även Melodifestivalen 2012. Framför allt så har vi haft fantastiskt roligt tillsammans som vänner!

I början av 2014 hade jag en ganska lugn tid. Jag var ledig mycket, planerade renoveringen av min nya lägenhet, reste till Australien för att hälsa på min syster.. Jag och tjejerna hade tackat nej till de spelningar som kommit in, eftersom vi behövde tid att fundera på hur vi skulle jobba vidare med bandet.

I april meddelade vi att Johanna inte längre var en del av gruppen - ett gemensamt beslut som kändes bra för alla parter. Johanna ville satsa mer på dans, medan jag, Elina och Bodil ville satsa helhjärtat på Timoteij både i Sverige och utomlands. Vi är fortfarande goda vänner med Johanna, och har många fina minnen tillsammans. Vi kände dock snabbt att det var rätt beslut att arbeta vidare på tre. Det var väldigt mycket enklare att jobba när alla ville samma sak med projektet, och det kändes både roligt och naturligt med en "nystart"! Vi hade fullt upp under försommaren med intervjuer och samordning kring att vi blivit tre.

Under juni, juli och augusti var vi ute och spelade över stora delar av landet, gjorde ett flertal fotograferingar, och framför allt: skrev och spelade in nytt material. Just nu jobbar vi på flera nya låtar som vi verkligen tror på, och vårt mål är att spela mer utomlands. Vi alla älskar att resa, sjunga och umgås, så det skulle vara fantastiskt.

Nu för tiden bor jag på Södermalm i Stockholm. Jag älskar staden och min lägenhet, och jag ler vid tanken på att Stockholm en gång kändes så stort för mig. Idag mäter jag staden i antal minuter det tar att cykla från min lägenhet - 13 min till T-centralen, 20 min till mina kusiner i Vasastan, 6 min till den stora parken Tantolunden. Den där "stora" känslan försvinner samtidigt som en känsla av "hem" tar vid. Jag älskar dock fortfarande att komma hem till mamma och pappa på landet utanför Falköping, och njuta av att jag har en hel trädgård, hela vägar - t.o.m. hela slätter för mig själv!

Under hösten jobbar jag primärt med att skriva nya låtar, men jag kommer även plugga engelska, träna volleyboll och resa mycket. I jul åker jag hem till Falköping för att fira jul en dag hos mormor och morfar, och en dag hos farmor och farfar - precis som vi alltid har gjort. Det är en tradition som jag hoppas håller i sig många, många år till.

Kort sagt, 2014 blev ett bra år med både stressiga, roliga och lugna perioder. Ha nu en riktigt mysig jul, och tack för att Du ville tänka tillbaka med mig. Hoppas att vi ses på en Timoteij-spelning någon gång!

Varma hälsningar Cecilia Kallin

FRÅN AVFÖRING OCH URIN TILL AVFYRING OCH RUIN

I **Tunbergssläktens** tidigaste del förekommer några personer med befattning som "salpetersjuderiverkmästare". En idag lite udda yrkesgrupp.

Salpeter (kaliumnitrat, ammoniumnitrat).

Ett användbart ämne. Återfinns som konserveringsmedel E 252 i t ex ost, kött, fisk, julskinka mm samt i tandkräm, konstgödsel, fyrverkerier t ex.

Det i särklass största användningsområdet genom århundradena har dock varit en blandning av 75% salpeter/15% träkol/10% svavel = svartkrut, ytterst användbart till krigföring och jakt.

I mitten på 1300-talet hade svartkrutet revolutionerat krigskonsten och tillverkningen av handeldvapen, kanoner, sprängladdningar och bomber startades. Detta skapade naturligtvis en stor efterfrågan på salpeter som man då importerade från Ostindien.

Gustav Vasa och råmaterialet

Kunskapen om att salpeter kunde utvinnas ur jorden där urin och gödsel blandats, fick Gustav Vasa att förklara samtliga golv i böndernas fähus som kunglig egendom. Bönderna förbjöds att stensätta golven och ålades att noggrant dika runt fähusen så att jorden ej urlakades av regnvatten. Även mänsklig träck var användbar.

Kungen drog sig inte för att även försöka använda jorden från kyrkogårdar och från de nedlagda klostergårdarna.

Men där gick uppenbart gränsen för vad allmogen kunde acceptera, och Gustavs tilltag fick upphöra mot ett löfte av allmogen att hjälpa till med salpeterjord. Denna salpeterhjälp var Gustav Vasa snabbt permanenta till en ordinarie pålaga bland alla andra.

Allmogen ålades att till dessa kronans salpeterfabriker leverera beståndsdelarna. Varje helt krono- och skattehemman skulle till salpeterverken varje år leverera: 5 tunnor (ca 735 l) god mylla, 1 tunna fårgödsel, 3 lass ved, 2 stora kärvar halm 1 aln i diameter samt ½ tunna ved. Frälsehemmanen var ålagda halvparten av detta.

Transporten kunde bli ganska betungande för allmogen. Från 1500-talet finns uppgift om transporter med dåtidens kärror, 5-6 lass 20 mil fågelvägen från hemmanet.

Karl IX:s föreskrifter

Själva utvinningen av salpeter gick till så att man tog den jord "antingen der Bönderne haffue hafft deres fää boskap, fåår och getter eller och der bonden först khörer dyngia, som åhwan på är utt på åckren, då skall han taga aff den jord der är nest under dyngian tu lass til saltpetterbruket, doch icke grafue diupere än en half alen i jorden til högste, ty gräffuer han diupere, så dåger jorden int". Denna jord lakades ur varefter luten kokades eller "sjudades" i stora kopparkärl som rymde 300 kannor, vilket motsvarar 785 liter. Denna sjudning pågick under 6-7 dagar eller tills ett ägg kunde flyta på ytan.

Efter detta tillsattes kalk och aska vilket fick det ingående koksaltet att kristalliseras och som därmed kunde avlägsnas. Därefter fick det hela svalna till ca 25 grader då salpetern började kristalliseras.

Denna råsalpeter transporterades sedan till krutbruken, där den "luttrades" på kvarvarande koksalt, vilket var viktigt då koksalt tar upp vätska vilket annars ledde till att det blivande krutet inte förblev torrt.

Skatt istället för leveransskyldighet

År 1642 upphörde böndernas skyldighet att leverera råvaror till sjuderierna. Detta ersattes istället med en skatt, den så kallade salpeterskatten som uppgick till 1 daler och 17 öre Smt per mantal.

Organisation av salpetersjuderiet

År 1624 beslöt Axel Oxenstierna att de olika salpeterverkstäderna efter hand skulle läggas ner och ersättas med sjudning ute på de enskilda gårdarna. Sjudningen skulle skötas av kronosjudare som blev en mobil yrkesgrupp. Sjuderiet hade tidigt varit organiserat under krigskollegium och 1686 införde Karl XI "Salpetersjuderiindelningsverket". En organisation av sjuderiet på samma sätt som det mer kända indelningsverket för knektar.

Landet indelades, precis som för soldatrekryteringen, i rotar där varje rote omfattade 9-10 hemman. Sjudarna var organiserade i pannelag som bestod av en verkmästare och 2 – 4 drängar "sjudare" som ombesörjde själva sjudningen. Ingen gård blev besökt oftare än vart 6:e år. Det var den tid det tog för jorden att bli "dräktig" med salpeter. Sjudningen ägde rum mellan maj och september och övrig tid var sjudarna hemförlovade och kunde då ta de arbeten de kunde. Sjudningen skulle vara avslutad under september månad och då skulle jorden vara återställd i fähusen och kreaturen stallas in.

Sjuderiets avveckling

Upptäckten av Chilesalpeter pressade världspriset på salpeter och under slutet av 1700-talet minskade den inhemska produktionen och salpetersjuderiet avvecklades. Den sista salpetersjudaren avskedades i början av 1800-talet då också kronans rätt till ladugårdsjorden upphörde.

Med minskat behov av svartkrut minskade även salpetersjuderiet för att helt upphöra vid utgången av år 1895.

Nationalekonomisk katastrof?

Oerhörda mängder ved förbrukades. Redan 1784 finns beräkningar på att enbart det bränsle som förbrukades för sjudningen var mera värt än inköspriset för motsvarande mängd salpeter från Ostindien.

Till detta kommer kostnaderna för själva salpetersjuderiverket med löner till sjudare och övriga anställda liksom för hela organisationen.

Tillkommer också de arbetsinsatser och det intrång som bönderna fick stå för. Dessutom måste man ta med i beräkningen all den gödsel och urinindränkta jord som kokades bort istället för att läggas på åkrar och ängar.

Gödsel som då var en bristvara som var guld värd. Denna förlust av välbehövlig gödsel beräknades till 360.000 tunnor säd årligen.

Detta skulle motsvara ca 6 % av den svenska totalskörden under slutet av 1700-talet. Slutsumman kan inte bli annat än att denna verksamhet var nationalekonomiskt vansinne.

Sjudarna

Friheten i det ambulera yrket lockade säkert många samtidigt som sjudarna var befriade från krigstjänst och slapp att erlägga mantalspeng. Dessutom var de undantagna från tjänstejonsstadgan.

Svinnet vid de svenska sjuderierna var relativt stort. En stor "svart" handel skedde säkerligen och sjudarna fick här en skaplig extraförtjänst utöver sin lön. För bonden var nog besöket av sjudarna minst sagt oönskat. Bonden hade skyldighet att hålla sjudarna med husrum, mat, dricka och foder till deras hästar samt skyldighet att bestå med transport av den stora sjuderipannan samt sjudarnas alla verktyg när pannelaget skulle flytta till nästa plats.

Många konflikter uppstod och klagomålen mot sjudarna var många. Sjudarna högg ner träd på själva gården och inte i den anvisade skogen. De återställde inte alltid fähusen i det skick de skulle och hade allt som oftast större krav på bönderna än deras reglemente gav dem rätt till.

I en byordning från Tegelmora socken i Uppland från 1776 anges att en person som hyser "utsoknes tiggare, skojare, gårfareresande och salsbettersjudare" skall böta två daler silvermynt.

I mötet mellan den mycket traditionsbundna svenska allmogen och dessa utsocknes sjudare, som dessutom under 1700-talet i stor utsträckning antog speciella namn likt knektarna, ligger en grogrund till konflikt.

Rent generellt för all sjuderipersonal torde dock kunna sägas att de måste ha luktat något alldeles ohyggligt illa.

Kinnarp den 9 februari 2012

Allan Thor

Billings bensinstation i Mariestad

1932 öppnade min farfar tappen under bensinmärket Nafta. Det var den första nattöppna macken mellan Stockholm och Göteborg och låg utmed riksväg 64. På andra sidan vägen hade farfar en livsmedelsaffär, lite av en lanthandel men betydligt större än de flesta. På tappen kunde chaufförerna få service och bensin både natt och dag. Till självkostnadspris kunde man köpa rejäla mackor, inlagd sill och kaffe. Mycket uppskattat har jag förstått, med de chaffisar jag talat med. Krigsåren blev tuffa men man klarade sig genom att tillverka gengas. Uppsvinget efter kriget gynnade tappen, nu började man köpa bensin från Gulf.

Den byggdes ut med tvätthall, smörjgrop och vilorum. Långtradarna fortsatte att komma i allt högre utsträckning, det blev under många år en viktig mötesplats.

Någon gång i slutet på 40-talet eller början på 50-talet gjorde Folket i Bild ett reportage om den legendariska Billings Bensinstation. Jag minns mycket väl flera av chaufförerna som kom år efter år. Helge och Kindal var två äkta söderkisar. Jag gillade dem skarpt, framförallt för att de var goda berättare och kom med en doft från en annan värld. Ja, det var en viktig mötesplats för lokalbefolkningen och chaufförer från när och fjärran.

Billings bensinstation någon gång under trettioalet

Allt rullade på fram till Till E 3:an (idag E 20) skulle byggas och trafiken skulle gå utanför stan. Nu skulle tappen läggas ner trodde man. Min pappa blev erbjuden av Gulf att starta det nya motellet Rattugglan (idag Rasta) så blev det till att börja med. Trots det fortsatte farfars mack att gå bra, bilarna blev fler och fler långtradarna fortsatte at komma under hela 60-talet, många tyckte det kändes personligare där. Efter ett par år på Rattugglan tog min pappa över efter farfar. Tappen gick nu bättre än någonsin och blev under många år den mest lönsamma Gulfmacken i Skaraborgs län. Den var hela tiden privatägd och ägdes inte av något bensinbolag. Från och med mitten på 70-talet överlätt pappa macken till ett par anställda, men fortsatte att "hjälpa" till. Han fick också ett guldkantat kontrakt med Gulf, som ville fortsätta sälja bensin till den då lönsamma macken.

Sen dess har mycket hänt, både farfar och pappa är borta idag och att sälja bensin är inte längre lönsamt. Macken är nedlagd sen 10-12 år tillbaka. Jag hoppas att detta kan tillföra trafikhistorien lite grand om en älskad och på sin tid välkänd tapp. Många minns den med värme än idag, som barn och barnbarn känns det härligt. Jag bor numera i Ronneby, min adress är Älgbacken 9B 372 34 Ronneby tfn 0457/36123 mobil 0732232123
Hälsningar Lena Billing och tack för boken.

NY SLÄKTBOK:

AUGUST OCH SOFIA JANSSON PÅ STOMMEN I JÄLA

Sofia Jansson på Stommen - Soffi, som hon omtalades och tilltalades - berättade på äldre dar gärna om sin August. Då, när jag inte var många alnar hög, lyssnade jag ivrigt på detta. Härom året var kusin Alvar och jag överens. – Skriver inte vi ner detta – ja då kommer dessa berättelser att falla i glömska.

Men som uttrycket säger – ingen människa är en ö – alla lever i ett sammanhang och en gemenskap. För oss var det viktigt att placera i August och Sofia i ett sammanhang, familjen, släkten, gårdarna de brukade, händelserna i omvärlden och i sekelskiftets Jäla. Vi rör oss i tider då många Jälabor drog till USA. Tre av barnen på Stommen emigrerade. En bror, Gottfrid, blev amerikan för gott. Syskonen Hjalmar och Ellen återvände. Tider då den lokala föreningen inom Evangeliska fosterlandsstiftelsen bildades, en hjärtefråga för August och Sofia. Det senare belyst av en replik till prästen: -Då bygger jag missionshus. Dessa sammanhang har hjälpt oss att bedöma rimligheten i släktberättelserna. Nog så viktigt när de sätts på pränt. Det blev en liten bok. Vi har gett den titeln

August och Sofia Jansson på Stommen i Jäla med underrubriken En liten släktbok. Under rubriken hade lika gärna ha varit En tidsbild från sekelskiftets Jäla.

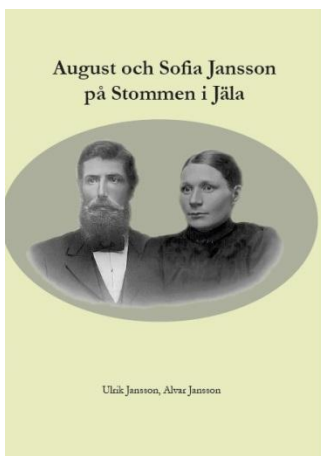
t.v August och Sofia med barnen Gottfrid, Filip, Olga.Edla i Sofias knä

August rycktes bort 1915 , 51 år gammal, i en dramatisk olycka på väg till Floby med ett stort lass potatis. Mars 1915 var osedvanligt kall. August hade räknat med en bra färd före tjällossningen. Men en häst slant på isig väg vid Höverö, blev skrämmd och lasset välte. August avled på Falköpings lasarett.

Sofia –änka ännu inte 50 – fick ta hand om såväl gården som det stora ladugårdsbygget. Augusts bror Reinhold var dock ett stort stöd.

Vad bröderna August, Reinhold och Hjalmar beträffar hade i slutet av 1900-talets första årtionde en ypperlig möjlighet öppnats. Säteriet Hallanda i Broddarp delades i tre delar. Reinhold, arrendator på Stommen och Hjalmar, nyss hemkommen från USA, köpte var sin tredjedel. August kunde lämna Stora Westerbo och bli arrendator på Stommen.

August var en ivrig tillskyndare av bygget av Evangeliska Fosterlandsstiftelsens missionshus i Jäla och denna förenings vice ordförande. Ett väl bevarat arkiv visar denna förenings gagnarika verksamhet. I materialet fanns också några unika tidsbilder. Ett auktionsprotokoll från en missionsauktion i Storegården 1904, nerskrivet vid klubbslaget visar vad olika Jälabor köpte och vad de betalade. Därtill hittade vi på annat håll en bild från Falköpings Tidning där alla kvinnorna, som sytt fanns avbildade med namn. Missionsföreningen lyfte blicken till vidare horisonter. Missionärer kom på besök och det blev hemvant i den rätt isolerade socknen att tala om människor i Indien och Afrika. Därmed lämnade de också ett värdefullt arv till eftervärlden – detta att förstå en större värld.

Boken är i A 5 format med mjuk pärm. Den har 97 sidor varav sju sidor är en sammanfattning på engelska. Detta med tanke på svenskamerikaner. En bokhandlare gav rådet; använd en lättläst någorlunda stor text. Alltså, texten i boken har samma storlek och radavstånd som den text ni läser nu. Boken kostar 100 kronor och säljs direkt av oss. Den kan beställas via tfn 0582.13117 eller 0510.28274 eller med e-post 13117ulrik@telia.com

Med vänliga hälsningar - Ulrik Jansson

Att vara sommelier!

Det har sina fördelar, absolut, speciellt under utbildningen! Det är lättare att 30 personer delar på en flaska exklusivt rödvin i klassen än att 30 kockar delar på ett lamm i ett försök att lära sig styckningsdetaljer! Utbildningen i Grythyttan var mycket givande och gav en bra insikt i livet som sommelier! Utbildningen gav mig många chanser och kontakter! Utan Grythyttan hade jag förmodligen inte varit hovmästare på nobelmiddagens efterfest, praktiserat på världens bästa restaurang eller kommit 2:a i WOSA:s sommelier SM. Jag hade förmodligen inte varit den jag är idag, varken personligt eller professionellt!

Att vara sommelier är roligt, spännande, utvecklande och socialt!
Men.... Detta yrke har också sina nackdelar! Människor i min bransch jobbar obekväma tider! När jag jobbar är alla andra lediga o tvärtom! Det sociala man har är gäster och arbetskamrater! Om inte ens partner arbetar i samma bransch så ses man inte särskilt ofta!
Människor i min bransch tar också mycket skit! Av någon konstigt anledning är det mer ok att bete sig på ett dåligt sätt på krogen än vad det är tex i matbutiken!
Vad händer om jag i kön på Ica börjar skrika på kassörskan som har kunder "hallå, hallå kom igen jag ska ju bara köpa mjölk" ????
Att vara sommelier kan vara glassigt men det är också oerhört slitsamt! En vanlig arbetsdag (natt) är ofta minst 10 timmar! Om man har tur sitter jag kanske 30 min av dessa! Äter gör man mitt i natten, och fika paus vad är det?!?!? Drickan är det dåligt med! Vi håller i oss ett glas vatten på väg till disken o kissa går ju att göra hemma! Kroppen tar helt enkelt mycket stryk!
Mat och dryck ligger i mångas intresse och programmen på tv blir bara fler o fler! Jätte kul tycker jag! Men ändå är vårt yrke ett av de minst respekterade yrken, facket är svagt o lönen låg! Att jobba på krogen är bara en mellanlandning och till för utbildade och osmarta människor. !?!??? Hur kommer detta sig? Utomlands, det räcker med Danmark, så är yrket respekterat och kräver utbildning! Vad är det som gör att det inte är så i Sverige? Jag vill gärna att fler människor satsar på vår bransch, vi skriker efter kunnig personal. Det är inte nödvändigt att alla utbildar sig till Sommelier men även en servitör eller bartender är oerhört viktig. Tyvärr gör omgivningen såsom fack, tider och lön att många väljer bort denna helt underbara bransch. De allra roligaste, galnaste och socialaste människorna finner man ofta i denna bransch. Jag älskar den och kommer alltid att vara en del av den. På mitt egna lilla hälsosamma sätt. Det går att arbeta med detta på många sätt och jag har nu valt att utbilda framtidens branshmänniskor istället. På så sätt får jag del av hela kakan.
"Normala" arbetstider med det bästa ämnet som finns!
Jag har ändå valt att vara kvar lite i branschen för att få min dos av denna explosiva verklighet. Annars skulle jag med all säkerhet börja klättra på väggarna

Sofia Azelius A4f7a3b Bok 2

Släktträff med Annie & John Claessons ättlingar.

Lördagen den 24 maj 2014 samlades "ättlingar" efter Annie & John Claesson till en släktträff (även kallad "kusinträff") i Hällstads bygdegård. (Att valet föll på Hällstads bygdegård denna gången, är att Annie och John bodde en period av sina liv i just Hällstads församling)!

Där "släkträffskommittén" som besatt av undertecknad Stig Kylén, Roy Hultgren och Jörgen Rehn med våra respektive damer, Eivor, Maria & Carina tog emot gästerna. Av cirka 106 "ättlingar" hörsammade 72 personer i skiftande åldrar kallelsen och dök upp till träffen i bygdegården vid lunchtid.

Efter samlingen och information om eftermiddagens program, tog Annie & Johns yngste son Lennart Börjesson över ordet och hade en parentation över dom som hade gått bort. Han fortsatte sedan med en presentation med minnesbilder av sina bortgångna äldre syskon med deras respektive och övriga som inte längre finns med oss, på ett mycket förtjänstfullt sätt.

Det var hans personliga tolkning av personerna i fråga som kom fram med en hel del humor och som i stort sett alla instämde i, blandat med en och annan anekdot och historia som fick den församlade menigheten att skratta ljudligt. Detta var väldigt uppskattat och informativt främst för de yngre deltagarna som fick höra en del roliga saker om sina föräldrar och/eller mor- och far-föräldrars eskapader under sin verksamma del.

Därefter presenterade vi oss i tur och ordning som vi är "ättlingar" till Annie & Johns nio barn och efter lite "mingel" och allmän "förbrödning" var sorlet högt och glädjen stor när man kände igen "ansikten" som man inte sett på många år!

Så kom cateringfirman med maten och organisationskommittén ordnade till detta på bästa sätt och bjöd in deltagarna att hämta mat och sätta sig vid i förväg dukade bord. Av sorlet att döma fanns det oändliga samtalspunkter oss emellan. Efter maten var det dags att gå en runda med tipspromenad på en frågesport anordnad av Ann-Christin Simonsson och Hugo Claesson med en del kluriga frågor och praktiska övningar som blev svar på en del av frågorna, t ex att tre deltagare, person: 1, X & 2 skulle äta upp en bunt kex och sedan vissla, (det är inte helt lätt att vissla när man är så kruttorr i munnen efter att tuggat i sig kexen) men så småningom kom det en liten vissling från någon av deltagarna och då visste man vad rätt svar blev på denna fråga.

Urban Azelius från styrelsen i släktföreningen Tunberg kom från Ulricehamn och presenterade föreningen, samt berättade om de olika släktböckerna och hade dessutom med sig exemplar till försäljning och påpekade att gärna ge barn & barnbarn både böcker och medlemskap i föreningen, det kostar ju bara 50 kr för livslångt medlemskap och då får man föreningens "julhälsning" med information om föreningens verksamhet, såsom släkträffar, tryckning av nya böcker, bussresor mm. Vi hade tagit fram och skrivit ut listor över "kända släktingar", dessa var utlagda på ett bord och där gick det att fylla i och komplettera med nya namn på tillkomna släktingar och andra förändringar, såsom fruar och gubbar, barn och barnbarn.

Glöm inte meddela förändringar så fort som möjligt till Roy Hultgren som sammanställer alla uppgifter och levererar dessa till styrelsen för Släktföreningen Tunberg inför en ny sammanställning som sannolikt kommer att ske under nästa år, 2015!

Tiden går fort och man hinner inte tala med alla man skulle vilja, det var strax dags för kaffe med tårta och sorlet vid borden accelererade igen. Efter kaffet var det så dags för en genomgång av tipspromenaden, men först skulle de praktiska övningarna genomföras för att få fram en rättningsmall. Så småningom var det rättat och ett antal duktiga tippare fick sina pris!

Denna lördagseftermiddag rusade iväg alldeles för fort och innan vi skingrades ställde alla upp på scenen för att ta ett "släktfoto" som avslutning. Vi i kommittén fick många tack för att vi ordnat denna träff av bl a Johnny Claesson och vi erhöll var sin blomstergrupp av Iren och Jan-Olof Turesson. Så nalkades uppbrottet och deltagarna vände hemåt, några stannade kvar och hjälpte till att duka av och iordningställde lokalen till ursprungsskick. Dessa belönades med, korv med bröd och dryck.

När vi summerar våra intryck i kommittén, så var vi väl lite trötta fram på kvällen, men vi har fått så mycket "Good vill" för arrangemanget, så det kändes väldigt positivt ändå och vi i kommittén har träffats hos varandra ett antal gånger för att förbereda och det har varit jättetrevligt och vi har verkligen haft roligt, ätit och druckit gott och spelat kort mm. Så var inte rädda för att anordna liknande träffar i andra "grenar" av släkten Tunberg, det kanske t o m är lättare att ta en "gren" för sig, än hela Tunbergssläkten då det kommer så många och kräver större lokaler och organisation.

Vi har haft 2 "släktträffar" tidigare, den första anordnade vår far, Arne Klaesson i min sommarstuga i Fagersanna i augusti 1977 efter att han hade fyllt 50 år i februari, så det var väl delvis ett kombinerat födelsedagskalas med släktträff. Då bestod hela släkten av cirka 50 personer och jag vill minnas att ungefär 45 personer deltog. Den andra genomfördes i juli 1995 i Fivlereds bygdegård och de som höll i "trådarna" den gången var Iren Turesson och nu bortgångna Carola Rehn med deras medhjälpare. Hur många släkten bestod av då vet jag inte riktigt men uppslutningen var stor, tror att det bara saknades några enstaka personer som hade förhinder.

Vi tackar för att så många ställde upp och kom till den anordnade träffen. Hoppas på en ny träff inte allt för långt fram i tiden, kanske max 5 år! Vi avslutar härmed och önskar alla en riktigt God Jul och ett Nytt släktår!

Stig & Eivor, Roy & Maria, Jörgen & Carina